

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 143/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **IHC INVESTMENT Ltd.**, Chetumal Street, Belize City, Belize, zastúpenej advokátkou JUDr. Ing. Adelou Hribovou, Nerudova 6, Košice, proti uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove pod ČVS: ORP-158/SE-PO-2025 z 5. júla 2025, uzneseniu Okresnej prokuratúry Prešove č. k. 3 Pv 135/25/7707-65 z 18. augusta 2025 a postupu „*nadriadenej prokuratúry pri preskúmaní zákonnosti týchto rozhodnutí podľa príkazu generálneho prokurátora SR č. 11/2019*“ takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 17. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v spojení s čl. 7 ústavy uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) pod ČVS: ORP-158/SE-PO-2025 z 5. júla 2025, uznesením Okresnej prokuratúry Prešove (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 3 Pv 135/25/7707-65 z 18. augusta 2025 a postupom „*nadriadenej prokuratúry pri preskúmaní zákonnosti týchto rozhodnutí podľa príkazu generálneho prokurátora SR č. 11/2019*“. Navrhuje napadnuté rozhodnutia okresného riaditeľstva a okresnej prokuratúry zrušiť a vec im vrátiť na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresné riaditeľstvo uznesením pod ČVS: ORP-158/SE-PO-2025 z 5. júla 2025 podľa § 215 ods. 1 písm. b) a ods. 4 Trestného poriadku zastavilo trestné stíhanie začaté na základe trestného oznámenia sťažovateľky z 5. februára 2025 pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, lebo stíhaný skutok nebol

trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci. V predmetnom trestnom konaní sťažovateľka vystupovala v procesnom postavení poškodenej.

3. Pretože sťažovateľka považovala rozhodnutie okresného riaditeľstva o zastavení trestného stíhania za nesprávne a nezákonné (pre nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné zistenie skutkového stavu), podala proti nemu sťažnosť, ktorú okresná prokuratúra uznesením č. k. 3 Pv 135/25/7707-65 z 18. augusta 2025 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú.

4. Následne sťažovateľka 11. septembra 2025 požiadala podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní (ďalej len „príkaz č. 11/2019“) Krajskú prokuratúru v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia okresnej prokuratúry z 18. augusta 2025.

5. Krajská prokuratúra na žiadosť sťažovateľky reagovala upovedomením č. k. 3KPt 331/25/7707-7 z 24. októbra 2025, ktorým sťažovateľke oznámila, že síce k istým pochybeniam orgánov činných v trestnom konaní došlo, keďže sa nezaoberali trestnoprávnou zodpovednosťou podozrivej fyzickej osoby, s ktorou konali v procesnom postavení svedka, no v konečnom dôsledku bol ich výrok správny, a preto by prípadné prijatie opatrení zo strany krajskej prokuratúry spočívajúcich v opätovnom začatí trestného stíhania a formálnom zopakovaní úkonu neboli účelné, pretože by neviedli k inému záveru. Rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní bolo podľa krajskej prokuratúry potrebné vo výroku považovať za vecne správne.

6. Napokon sťažovateľka podala 26. novembra 2025 Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) „*Podnet na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku*“, ktorým sa opäť domáhala zrušenia rozhodnutia okresnej prokuratúry z 18. augusta 2025 v spojení s rozhodnutím okresného riaditeľstva z 5. júla 2025.

7. Generálna prokuratúra podanie sťažovateľky vybavila upovedomením č. k. IV/2 GPt 265/25/1000-2 z 19. decembra 2025, ktorým jej oznámila, že toto nebolo možné posúdiť ako návrh na postup podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, pretože v danej veci nebolo vznesené obvinenie konkrétnej osobe podľa § 206 Trestného poriadku, a teda neexistoval subjekt v procesnom postavení obvineného v zmysle požiadavky § 364 ods. 1 Trestného poriadku. Zároveň generálna prokuratúra uviedla, že predmetné podanie z 26. novembra 2025 podľa obsahu posúdila ako opakovanú žiadosť podľa čl. 3 ods. 4 príkazu č. 11/2019, avšak krajskou prokuratúrou (upovedomením č. k. 3 KPt 331/25/7700-7 z 24. októbra 2025) bola sťažovateľka upovedomená o tom, že opakovaná žiadosť sa nevybavuje a o tejto skutočnosti už nebude ani upovedomená.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka tvrdí, že orgány činné v trestnom konaní napriek existencii odôvodneného podozrenia zo spáchania úmyselného majetkového trestného činu postupovali spôsobom vykazujúcim znaky arbitrárnosti a zjavne nesprávnej interpretácie hmotného práva. Nemožnosť viesť trestné konanie proti fyzickej osobe *de facto* vyvodili z toho, že určitý trestný čin nie je

zahrnutý v katalógu trestných činov, za ktoré možno postihnúť právnickú osobu, čo je podľa sťažovateľky v rozpore s princípom súbežnej a nezávislej trestnej zodpovednosti fyzických a právnických osôb.

9. Sťažovateľka je presvedčená, že v predmetnej veci išlo o aplikáciu právne neexistujúceho dôvodu zastavenia trestného konania, čo predstavuje kvalifikované vybočenie zo zákonného rámca.

10. Podľa názoru sťažovateľky orgány činné v trestnom konaní jej odopreli reálny prístup k trestnoprávnej ochrane, ich rozhodnutia sú nedostatočne odôvodnené a majú prevažne formálny charakter. Neobsahujú korektné vysporiadanie sa s podstatnými právnymi a skutkovými námietkami.

11. Sťažovateľka vytýka, že napriek zjavne arbitrárnym rozhodnutiam orgánov nižšieho stupňa nadriadená prokuratúra odmietla využiť svoje právomoci na nápravu a obmedzila sa len na formálne potvrdenie existujúceho stavu, čím došlo k prehlbeniu protiústavného zásahu do jej práv a k porušeniu princípov právneho štátu.

12. Odkazovanie sťažovateľky výlučne na civilnoprávne prostriedky nápravy je v situácii, keď štát zlyhal vo svojej povinnosti viesť efektívne trestné konanie, nepostačujúce. Civilné konanie sleduje odlišný účel a absencia trestného konania výrazne oslabuje dôkaznú pozíciu poškodeného v civilnom spore. Štát nemožno zbaviť jeho pozitívneho záväzku chrániť majetok len tým, že poškodeného odkáže na súkromnoprávnu iniciatívu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného riaditeľstva pod ČVS: ORP-158/SE-PO-2025 z 5. júla 2025, uznesením okresnej prokuratúry č. k. 3 Pv 135/25/7707-65 z 18. augusta 2025 a postupom „nadriadenej prokuratúry pri preskúmaní zákonnosti týchto rozhodnutí podľa príkazu generálneho prokurátora SR č. 11/2019“, ku ktorému malo dôjsť nesprávnym a nezákonným zastavením trestného stíhania orgánmi činnými v trestnom konaní a arbitrárnosťou ich rozhodnutí.

14. Ústavný súd v prvom rade považoval za nevyhnutné ustáliť – presne identifikovať, proti ktorým konkrétnym orgánom verejnej moci ústavná sťažnosť sťažovateľky smeruje, keďže okrem okresného riaditeľstva a okresnej prokuratúry a ich rozhodnutí ďalšie orgány a ich prípadné individuálne právne akty v návrhu na rozhodnutie (petite), ktorého vydania od ústavného súdu požaduje, jasne nekonkretizovala (pozri predchádzajúci odsek). Z obsahu odôvodnenia ústavnej sťažnosti však možno vyvodiť, že brojí aj proti postupu krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 3KPt 331/25/7700 a jej upovedomeniu z 24. októbra 2025 a postupu generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 GPt 265/25/1000 a rovnako aj jej upovedomeniu z 19. decembra 2025. Nedostatok riadne formulovaného petitu v ústavnej sťažnosti ústavný súd odstránil spôsobom ústretovým voči sťažovateľke bez formálnej výzvy na doplnenie sťažnostného návrhu tak, že tzv. kvázimeritórnemu prieskumu podrobil aj zmienené upovedomenia krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry.

III.1. K namietanému porušeniu práv postupom a upovedomením generálnej prokuratúry:

15. Ako už bolo uvedené, napadnutým upovedomením č. k. IV/2 GPt 265/25/1000-2 z 19. decembra 2025 generálna prokuratúra oznámila sťažovateľke, že jej podanie z 26. novembra 2025 nebolo možné považovať za návrh na postup podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku (tak ako ho označila samotná sťažovateľka), pretože v danej veci nebolo vznesené obvinenie konkrétnej osoby podľa § 206 Trestného poriadku, t. j. neexistoval subjekt v procesnom postavení obvineného, pritom § 364 ods. 1 Trestného poriadku podmieňuje podanie takéhoto návrhu poškodeným iba v neprospech osoby obvineného [§ 364 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

16. Sťažovateľka žiadnym spôsobom v ústavnej sťažnosti tento názor generálnej prokuratúry nespochybnila ani neatakovala. Netvrdí teda, že záver generálnej prokuratúry je nesprávny, príp. v rozpore so zákonom, ani nič podobné a už vôbec nijako neargumentuje v prospech záveru o neprípustnom zásahu do jej základných práv takýmto hodnotením jej podania generálnou prokuratúrou. Nepresviedča, že jej podanie malo byť generálnou prokuratúrou posúdené inak; nenástojí, že by zákonné podmienky na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku napriek presvedčeniu generálnej prokuratúry o opaku boli splnené. Pri absencii uvedenia čo i len indicie o možnom nesprávnom (nezákonnom, neústavnom) postupe či „rozhodnutí“ generálnej prokuratúry nemožno uvažovať o ústavnej neakceptovateľnosti jej upovedomenia.

17. Pre úplnosť je na tomto mieste potrebné uviesť, že ústavný súd názor generálnej prokuratúry v tomto smere vo svojej rozhodovacej činnosti akceptoval (pozri napr. II. ÚS 176/2020-7 z 28. apríla 2020 napr. bod 33 odôvodnenia).

18. Za zodpovedajúci požadovanej ochrane základných práv sťažovateľky ústavný súd považuje aj časť napadnutého upovedomenia z 19. decembra 2025, v ktorej generálna prokuratúra vzhľadom na skutočnosť, že zo strany sťažovateľky nemohlo ísť o kvalifikovaný návrh na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, vyhodnotila jej podanie z 26. novembra 2025 ako opakovanú žiadosť podľa príkazu č. 11/2019, avšak bez možnosti konania o nej, keďže už prípisom krajskej prokuratúry č. k. 3KPt 331/25/7700-7 z 24. októbra 2025 bola sťažovateľka upovedomená, že opakovaná žiadosť sa nevybavuje.

19. Sumarizujúc uvedené, neprichádzalo do úvahy vyhodnotiť napadnuté upovedomenie generálnej prokuratúry za ústavne nekonformné.

20. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (v danom prípade generálnej prokuratúry) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by 11 mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

21. S prihliadnutím na všetky dosiaľ uvedené zistenia ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde

Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu práv uneseniami okresného riaditeľstva a okresnej prokuratúry:

22. V súvislosti s touto časťou ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd pripomína, že jeho právomoc rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity („...ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“). Zmysel a účel princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorý rovnako vyplýva aj z § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

23. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného riaditeľstva pod ČVS: ORP-158/SE-PO-2025 z 5. júla 2025 sťažnosť, o ktorej konala a rozhodla okresná prokuratúra svojím uznesením č. k. 3 P v 135/25/7707-65 z 18. augusta 2025 tak, že ju ako nedôvodnú zamietla. Sťažovateľka následne napadla aj uznesenie okresnej prokuratúry žiadosťou podľa príkazu č. 11/2019, čoho výsledkom bolo upovedomenie krajskej prokuratúry č. k. 3KPt 331/25/7700-7 z 24. októbra 2025. Z uvedeného je zrejmé, že právomoci ústavného súdu preskúmať napadnuté uznesenie okresného riaditeľstva predchádzala právomoc okresnej prokuratúry a v dôsledku využitia prostriedku nápravy v osobitnom režime právomoci preskúmať postup okresnej prokuratúry predchádzala oprávneniam ústavného súdu kompetencia krajskej prokuratúry.

24. V dôsledku uvedeného tak ústavný súd odmietol sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práv postupom a upovedomením krajskej prokuratúry:

25. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd.

26. Jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom

doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

27. Zmeškanie dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti v zmysle citovaného § 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje zákon o ústavnom súde odpustiť, pričom ide o zákonom ustanovený dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene.

28. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd pripomína, že zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu napadnutému mimoriadnym opravným prostriedkom prichádza do úvahy len v prípade, ak právna úprava sťažovateľovi využitie takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku umožňuje, a teda na zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti sa nemožno spoliehať vtedy, ak už samotná právna úprava explicitne vylučuje využitie mimoriadneho opravného prostriedku.

29. Podľa čl. 3 ods. 4 príkazu č. 11/2019 opakovaná žiadosť podaná podávateľom v tej istej veci sa nevybavuje. To však nebráni prijatiu zákonných opatrení vyplývajúcich z úradnej povinnosti alebo rozhodnutia nadriadeného prokurátora. Podľa čl. 6 ods. 5 príkazu č. 11/2019 v prípade, ak prokurátor príslušný na vybavenie žiadosti na základe preskúmania zákonnosti nezistí skutočnosti odôvodňujúce prijatie opatrenia v trestnej veci, o tejto skutočnosti primerane upovedomí podávateľa, v upovedomení súčasne podávateľa poučí, že opakovaná žiadosť sa nevybavuje, o čom podávateľ už nebude upovedomený.

30. Z napadnutého upovedomenia č. k. 3KPt 331/25/7700-7 z 24. októbra 2025, ktoré bolo právnej zástupkyňi sťažovateľky (ako to vyplýva z príloh ústavnej sťažnosti) doručené 4. novembra 2025, je evidentné, že krajská prokuratúra v ňom sťažovateľku o citovaných ustanoveniach príkazu č. 11/2019 (t. j. o jeho čl. 3 ods. 4 a čl. 6 ods. 5) jednoznačne poučila. Zo strany sťažovateľky teda nebolo možné očakávať, že by jej prípadná ďalšia žiadosť podľa tohto príkazu mohla byť orgánmi prokuratúry akceptovaná.

31. Pretože ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená elektronicky 17. februára 2026, je zrejmé, že sťažovateľka sa ochrany svojich označených práv v súvislosti s napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry z 24. októbra 2025 domáha jednoznačne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde, v dôsledku čoho ju nemožno považovať za podanú včas (m. m. III. ÚS 236/2024).

32. Pokiaľ sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd v jej veci „považoval žiadosť podľa príkazu č. 11/2019 a následné upovedomenie generálnej prokuratúry z 19. decembra 2025 za posledný účinný prostriedok nápravy, od ktorého doručenia (14. 01. 2026) sa má odvíjať začiatok dvojmesačnej lehoty“, ústavný súd túto požiadavku nemohol akceptovať. Nemožno totiž vzhľadom na obsah upovedomenia generálnej prokuratúry z 19. decembra 2025 súhlasiť s tvrdením sťažovateľky, že „nadriadené orgány prokuratúry sa vecou meritórne zaoberali, preskúmavali zákonnosť postupu a rozhodnutí podriadených orgánov a až upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 19. 12. 2025“ doručeným právnej zástupkyňi sťažovateľky 14. januára 2026 „bol definitívne potvrdený právny stav, ktorý“ sťažovateľka „považuje za protiústavný“. Nesprávnosť

tohto názoru jednoznačne vyplýva z časti III.1. odôvodnenia tohto uznesenia, keď návrh sťažovateľky z 26. novembra 2025 na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku zjavne v okolnostiach danej veci nebolo možné považovať za účinný prostriedok nápravy.

33. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry z 24. októbra 2025 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

34. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu